

Daf Hayomai Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות מסכת בכורות פרק ז

שפתיו דומה לשל חזיר, ושפתו העליונה עודפת על התחתונה. ג) ונשטל רב המדבר שבלשונו, דהיינו חלק של הלשון שאיננו מחזר למקומו, וזוהי דיו של אחריון אמוה הרי אלו מומין כאילא.

ט) מעשה שהיה שהלחי התחתון

היה עורף על העליון ושלה רבן שמעון בן גמליאל לחכמים ואמרו הרי זה מום, והני מילי בעצם הלחי, אבל אם רק שפתו תחתונה עודפת בלא עצם אל הוי מום בבמהה ורק באדם הוי מום, און הגדי שהיה כפולה שהיה לו כמו און בתוך און אמרו חכמים בזמן שהיא עצם אחד הוי מום דהיינו אם אין לה אלא תפר אחד או הוי מום, ואם אילת עצם אחד שהתחייב מן מוקדים למעלה אינה מום, והטעם אל אתפוש, ומכל מקום און דומה לחמש נרלים דהיינו מום, שאון בתוך און אינו נפר כל כך. רבי חנינא בן גמליאל אמרו זנב הגדי, שהיא דומה לשל חזיר, שהיא עגול, ואפילו אינה דקה כחיה ואשאו בה שלש חילות של עצם הרי זה מום, והניו בטלה, דגדי בעי רק שתיים. י) רבי חנינא בן אנטיגנוס אמרו להוסיף עוד מומין, את שבלת בעינו ואפילו בלבון בעינו והש בו שער, ושנפגם עצם ידו דהיינו שנהר, ולא ככמשה פ דשם איידי שנושבר, ועצם גרלו דהיינו של עצם שבגילו שיש בו חתך והוא כקכל חרץ האמור בתורה, ושנספק עצמו שבפיו שהשנים קבועות בו, ואפילו למעלה מן החוטין שאין קבועים שנים פוסל בה דלעיל, און עינו אחת גדולה קשל עלל ושניה קדקה, או אחת קטנה קשל לא ושניה קדקה און אחת גדולה אחת קטנה, ודוקא במראה דהיינו שנקר לכל שאחת גדולה ומתקרה, אבל אל במדה שאם אינו קול אלא במדידה אינו

מום. רבי יהודה אמרו אחת מביציו גדולה כשתיים בחברתה, דהיינו אם היא כפולה, ותי מום, ולא אחוה לו חכמים לרבי יהודה: ושמיטע דלרבי חנינא אודו. יא) וכן נעלל שאינה מנעת לערובו עם מוקד חבור דך עם השוק שבפמל וכו', שיש לו כפנד הארכובה עצם בולט לחוץ, אמרו חכמים כל מדידת העצלים בן דרך מדידת שיהא זנבם מדידת לערוב, ולק פחות מזה הוי מום, כל זמן שהו מגדילין הם נמתחות, דהיינו כשמתעלה למטה. לאיזה ערובו אמרו, רבי חנינא בן אנטיגנוס אמרו גדיה לערוב שבאמצע הווד כדפרשנו למעלה. על אלו מומין שוחטין את הבכור ופסולי המקדשין ערובו ומפרש בגמרא פיון שהוסיף אילא עוד שלש תני על אלו, רבי מומין שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדידה, דהיינו שאין ראויין להקריב לפי שאין מקריבין במקדש אלא מן המבחה, ואין שוחטין עליהן מותרים ללא מום קבוע אלא מומין אותן עד שישל בהם עוד מום קבוע מותר טיפן לבנות שבעין והמים שאינם קבועים שלא ירדו שמונים יום, וחטיו ושניו הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעקרו, ובעל גרב חטיו חל מבחין וממקדים, דכביש הוא גרב האמור בתורה דהיינו מום, ובעל יבלת בלבון הינו קשאין בה שער, ובעל חזיות והוא מין שחין

ובית דין של אחריון אמרו, הרי אלו מומין: ט) מעשה שהלחי התחתון עורף על העליון, ושלה רבן שמעון בן גמליאל לחכמים ואמרו, הרי זה מום, און הגדי שהיתה כפולה, אמרו חכמים, בזמן שהיא עצם אחד, מום, ואם אינה עצם אחד, אינה מום. רבי חנינא בן גמליאל אמרו, זנב הגדי שהיא דומה לשל חזיר, ושלה רבן שמעון בן גמליאל אמרו, לערוב שבאמצע הווד. רבי חנינא בן אנטיגנוס אמרו, את שיבלת בעינו, ושנפגם עצם ידו, ועצם גרלו, ושנפסק עצמו שבפיו. עינו אחת גדולה ואחת קטנה, און אחת גדולה ואחת קטנה, במקרה אבל לא במדה. רבי יהודה אמרו, אחת מביציו גדולה כשתיים בחברתה, ולא חודו לו חכמים: יא) זנב העגל שאינה מנעת לערוב, אמרו חכמים, כל מדידת העצלים כן, כל זמן שהו מגדילין הם נמתחות. לאיזה ערובו אמרו, רבי חנינא בן אנטיגנוס אמרו, לערוב שבאמצע הווד. על אלו מומין שוחטין את הבכור, ופסולי המקדשין נפדין עליהן: יב) אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדידה, חרוד והמים שאינם קבועין, וחטיו הפנימיות שנפגמו, (אבל לא שנעקרו, ובעל גרב, ובעל יבלת, ובעל חזיות, וזקן, וחולה, ומוקהם, ושבעקה בו עברה, ושחיתת את הגידים) על פי עד אחד או על פי השקעים, וטמטום, ואנדורגנוס, לא במקדש ולא במדידה. רבי ישמעאל אמרו, אין מום גדול מזה. וחקמים אמורים, אינו בכור, אלא נגזו ונעבד:

פרק ז א מומין אלו, בין קבועין בין עוברין, פוסליו באדם. ויתר עליהן באדם, הכיליו, והלפתו, הפנקבו, ושראשו שקוע, ושקיפסו. ובעליו החטוטרת, רבי יהודה מכשיר, וחקמים פוסליו: ב) הפרה, פסול. איזהו פרה, כל שאין לו שטה של שער מקפת מאון לאון. ואם יש לו שר, זהו פרה. אין לו גבינים, אין לו אלא גבין אחד, והוא גבן האמור בתורה. רבי דוסא אמרו, כל שבגביו שוכבין. רבי חנינא בן אנטיגנוס אמרו, כל שיש לו שני גבים ושתי שרואות:

הכילון שראשו חד מלמעלה ורחב מלמטה, והלפתו שראשו דומה ללפת שהתבה מלמעלה ותדה מלמטה. הפנקבו שראשו דומה לקרעם שבלט פדחתו לחוץ וכן ערפו בולט לאחוריו, ושראשו שקוע ושקפסו מלפניו באכלסון, ויש מפרשים שראשו בולט הרבה כלפי פניו, ושקיפסו שונה ראשו חסר מאחוריו, כן פרש רש"י. ויש מפרשים שראשו בולט לאחריו, וחסר מאחוריו, מנה און צרפו שקטו, שראשו פסול כן תפניו, ודומה כמי שאין לו צהר, ובעליו החטוטרת, רבי יהודה מכשיר באין לו עצם דבשר בעלקא היא, וחקמים פוסליו דכתיב (ויקרא כ. כ. א) "כל איש אשר בו מום מנודע אהרן" השוה בורעו של אהרן יעבד ונשאו שיהו בורעו של אהרן לא יעבד. ב) הפרה שאין לו ערפות פסול. איזהו פרה לו שאין לו שטה של שער מקפת מאון לאון, ואם יש לו הרי זה פרה. ודוקא מאחוריו דאם אין לו שטה של שער מאחוריו או על פי שיש לו מלפניו ותי מום, ואם יש לו שטה של שער מאחוריו רק, אם הוא פסול. אין לו גבינים גבות עינים, אם אין לו אלא גבין אחד, הוא גבן האמור בתורה, רבי דוסא אמרו כל שבגביו שוכבין, ששערות בגביו ארכים ומטלים על עינו, רבי חנינא בן אנטיגנוס אמרו, כל מי שיש לו שני גבין ושתי שרואות, דהיינו ששרדתי עקמיה ומחיו

משניות מבוארות מסכת בכורות פרק ז

שיש לו רפואה, אבל חזיות המצויה היא ילפת הכתובה בתורה שהוא לח מכפמים ויבש מבחין און לה רפואה, וזקן שריות מחמת זקנה, וחולה כל שרות מחמת חליו, ומוהם שיצאו מפניו ריח רע, ושנעבדה בו עברה שרבע אשה, והשמית את האדם על פי עד אחד או על פי בעלים, שהבעלים ראו, דאן אינו נקבל אבל לא חזי להקריבה, ומטטום ואנדורגנוס דהם ספק זקן ספק נקבה, כל אלו אינן נחשבים לא במקדש לשם בכור ולא במדידה דבציר שישל בו מום. רבי ישמעאל אמרו אנדרגנוס אין לך מום גדול מזה, דמקום נקבות הוי כמום ושחטין עליו במדידה ואסור כמזה עבודה וחקמים אמורים אינו בכור אלא נגזו ועבד דבדידה כפי שחלוקה היא בכריותא דמקבת כבורים.

פרק ז א

שלשה מיני מומין הם, יש מומין פוסליו הכותן מלעבד והבהמה מקריב, ויש מומין שפוסלים באדם כבלד מלעבד, ויש מומין שאין פוסליו אבל מפני מריאת העין אמרו ספק כהן שיש בו אחד מום אינו עובד. כל מי שיש בו מום שפוסל באדם ובהמה ועבד כהן כשנזב בין מביציו עבודתו פסולה. אם היה מויד לוקה, וכל מי שיש בו מום מן המומין המתקדוין לאדם ובעבד, אם על פי שהוא לוקה לא חלל עבודתו. ואם היה בו דבר מדידות שהם מפני מריאת העין אינו פוסל. אין פוסל באדם אלא מומין שבגליו, אבל מומין שבחלל העין נזב מוטו כולותיו של אדם או שחול שלו או שנקבד משהו, אף על פי שנעשה טרפה עבודתו כשרה, שנאמר שכן רגל או שכן יד. זה מה אלו בבליו אף כל בגליו. (ומביא הלכות ביאת מקדש פרק ז הלכה ה' ד.) מומין אלו האמורים בכבור בין קבועין בין עוברין, פוסלים באדם, דהיינו ככהן לעבודה, שאינו עובד על זמן שהמומין לאדם עליהן באדם דכתיב (ויקרא כ. כ. א): "כל איש אשר בו מום מנודע אהרן" שיהא איש ששהו בנודע לא אהרן.

הכילון שראשו חד מלמעלה ורחב מלמטה, והלפתו שראשו דומה ללפת שהתבה מלמעלה ותדה מלמטה. הפנקבו שראשו דומה לקרעם שבלט פדחתו לחוץ וכן ערפו בולט לאחוריו, ושראשו שקוע ושקפסו מלפניו באכלסון, ויש מפרשים שראשו בולט הרבה כלפי פניו, ושקיפסו שונה ראשו חסר מאחוריו, כן פרש רש"י. ויש מפרשים שראשו בולט לאחריו, וחסר מאחוריו, מנה און צרפו שקטו, שראשו פסול כן תפניו, ודומה כמי שאין לו צהר, ובעליו החטוטרת, רבי יהודה מכשיר באין לו עצם דבשר בעלקא היא, וחקמים פוסליו דכתיב (ויקרא כ. כ. א) "כל איש אשר בו מום מנודע אהרן" השוה בורעו של אהרן יעבד ונשאו שיהו בורעו של אהרן לא יעבד. ב) הפרה שאין לו ערפות פסול. איזהו פרה לו שאין לו שטה של שער מקפת מאון לאון, ואם יש לו הרי זה פרה. ודוקא מאחוריו דאם אין לו שטה של שער מאחוריו או על פי שיש לו מלפניו ותי מום, ואם יש לו שטה של שער מאחוריו רק, אם הוא פסול. אין לו גבינים גבות עינים, אם אין לו אלא גבין אחד, הוא גבן האמור בתורה, רבי דוסא אמרו כל שבגביו שוכבין, ששערות בגביו ארכים ומטלים על עינו, רבי חנינא בן אנטיגנוס אמרו, כל מי שיש לו שני גבין ושתי שרואות, דהיינו ששרדתי עקמיה ומחיו

משניות מבוארות מסכת בכורות פרק ה

בשר עגל כפיקה, דהיינו ככדור, ויצאה מגודלו של ידו או של רגלו, עקבו יוצא לאחוריו, ששוקו עומד באמצע רגלו ונחצי רגלו בפנים ונחצי מאחור. פרוטו רובה, קלישה ונגלה כשל און, אצבעותיו מרובות זו על זו כדיו או כרגליו, או קלוטות מדבקות זו על זו עד הפרק האמצעי של אצבעות, כשר, ואם היו מרובות למעט מן הפרק וחתכה, והפריון שיהו מלקחו כשר.

היה בו יתרת אצבע יתרה וחתכה, היה בו שנה עצם פסול, ואלו וחתכה ותי מחסר אבר, ואם לאו שלא היה בו עצם כשר. יתר מדידתו וברגליו שיש ושם שבו, שני מום, שבגודל הם עשרים וארבע אצבעות, רבי יהודה מכשיר פיון שקל אבריו שוין, וחקמים פוסליו. השולט בשתי ידיו רבי מוסל דבקר חיטואי שאילנדא ליה כמיון, וחקמים מכשירים, דבקרין בריאיתא אהילנדא ליה בשמאל, הכושי והגיורו אים שקל איהו, והלכות לכן ביהמה, והתפת ארד ודק ואינו כולל קטל קומתו ונקרה חליתיו שמטות, ונקטט קומה והתירש והשוטה והשכור ששתה חלב הרבה או רב, ושולט נעיים שחורין פוסלים באדם ובצור בבמהה, רבן שמעון רבן גמליאל אמרו שוטה אן בבמהה אינה פסול, רבי אליעזר אמרו אן בעל דלדליון שחתיכות באדם שחיותן תליתות פהו פסולים באדם ושחיון בבמהה. ז) אלו כותבין באדם פוסליו (בהמה), אותו ואת בנו, ודבכהה קתיב (ויקרא כ. כ. ח): "אונת ואת בנו לא תשחטו כיום אחד", ובאדם אף ובנו עבדי עובד ביהד, ובאדם אהרן וכו', ושוקה, שולט בו אחת מסימני טרפות שאינה קרבה על גפי המפוזר ובאדם כשר דהיינו מום (המפוזר ומתארת שראת), ויצאו דפו, שולט דרך דפו דפסול לקרבו, דכתיב (שם יז): "שור או קשב או עד פי יול" שר, ויצאו דפו, ושנעבדה כן הוה עברה, שרבעו או שרביבו ושהתה את האדם על פי עד אחד או על פי עצמו, הנושא נשים בעברו כהן פסול שנשא ארשה וחתלה או זונה פסול לעבודה עד שיורו על דעת רבים והיה ממנה ואפילו עדיו לא נגרשה, מתיר לעבד, והמטאן למתים פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטאן

בשר עגל כפיקה, דהיינו ככדור, ויצאה מגודלו של ידו או של רגלו, עקבו יוצא לאחוריו, ששוקו עומד באמצע רגלו ונחצי רגלו בפנים ונחצי מאחור. פרוטו רובה, קלישה ונגלה כשל און, אצבעותיו מרובות זו על זו כדיו או כרגליו, או קלוטות מדבקות זו על זו עד הפרק האמצעי של אצבעות, כשר, ואם היו מרובות למעט מן הפרק וחתכה, והפריון שיהו מלקחו כשר.

היה בו יתרת אצבע יתרה וחתכה, היה בו שנה עצם פסול, ואלו וחתכה ותי מחסר אבר, ואם לאו שלא היה בו עצם כשר. יתר מדידתו וברגליו שיש ושם שבו, שני מום, שבגודל הם עשרים וארבע אצבעות, רבי יהודה מכשיר פיון שקל אבריו שוין, וחקמים פוסליו. השולט בשתי ידיו רבי מוסל דבקר חיטואי שאילנדא ליה כמיון, וחקמים מכשירים, דבקרין בריאיתא אהילנדא ליה בשמאל, הכושי והגיורו אים שקל איהו, והלכות לכן ביהמה, והתפת ארד ודק ואינו כולל קטל קומתו ונקרה חליתיו שמטות, ונקטט קומה והתירש והשוטה והשכור ששתה חלב הרבה או רב, ושולט נעיים שחורין פוסלים באדם ובצור בבמהה, רבן שמעון רבן גמליאל אמרו שוטה אן בבמהה אינה פסול, רבי אליעזר אמרו אן בעל דלדליון שחתיכות באדם שחיותן תליתות פהו פסולים באדם ושחיון בבמהה. ז) אלו כותבין באדם פוסליו (בהמה), אותו ואת בנו, ודבכהה קתיב (ויקרא כ. כ. ח): "אונת ואת בנו לא תשחטו כיום אחד", ובאדם אף ובנו עבדי עובד ביהד, ובאדם אהרן וכו', ושוקה, שולט בו אחת מסימני טרפות שאינה קרבה על גפי המפוזר ובאדם כשר דהיינו מום (המפוזר ומתארת שראת), ויצאו דפו, שולט דרך דפו דפסול לקרבו, דכתיב (שם יז): "שור או קשב או עד פי יול" שר, ויצאו דפו, ושנעבדה כן הוה עברה, שרבעו או שרביבו ושהתה את האדם על פי עד אחד או על פי עצמו, הנושא נשים בעברו כהן פסול שנשא ארשה וחתלה או זונה פסול לעבודה עד שיורו על דעת רבים והיה ממנה ואפילו עדיו לא נגרשה, מתיר לעבד, והמטאן למתים פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטאן

בשר עגל כפיקה, דהיינו ככדור, ויצאה מגודלו של ידו או של רגלו, עקבו יוצא לאחוריו, ששוקו עומד באמצע רגלו ונחצי רגלו בפנים ונחצי מאחור. פרוטו רובה, קלישה ונגלה כשל און, אצבעותיו מרובות זו על זו כדיו או כרגליו, או קלוטות מדבקות זו על זו עד הפרק האמצעי של אצבעות, כשר, ואם היו מרובות למעט מן הפרק וחתכה, והפריון שיהו מלקחו כשר.

היה בו יתרת אצבע יתרה וחתכה, היה בו שנה עצם פסול, ואלו וחתכה ותי מחסר אבר, ואם לאו שלא היה בו עצם כשר. יתר מדידתו וברגליו שיש ושם שבו, שני מום, שבגודל הם עשרים וארבע אצבעות, רבי יהודה מכשיר פיון שקל אבריו שוין, וחקמים פוסליו. השולט בשתי ידיו רבי מוסל דבקר חיטואי שאילנדא ליה כמיון, וחקמים מכשירים, דבקרין בריאיתא אהילנדא ליה בשמאל, הכושי והגיורו אים שקל איהו, והלכות לכן ביהמה, והתפת ארד ודק ואינו כולל קטל קומתו ונקרה חליתיו שמטות, ונקטט קומה והתירש והשוטה והשכור ששתה חלב הרבה או רב, ושולט נעיים שחורין פוסלים באדם ובצור בבמהה, רבן שמעון רבן גמליאל אמרו שוטה אן בבמהה אינה פסול, רבי אליעזר אמרו אן בעל דלדליון שחתיכות באדם שחיותן תליתות פהו פסולים באדם ושחיון בבמהה. ז) אלו כותבין באדם פוסליו (בהמה), אותו ואת בנו, ודבכהה קתיב (ויקרא כ. כ. ח): "אונת ואת בנו לא תשחטו כיום אחד", ובאדם אף ובנו עבדי עובד ביהד, ובאדם אהרן וכו', ושוקה, שולט בו אחת מסימני טרפות שאינה קרבה על גפי המפוזר ובאדם כשר דהיינו מום (המפוזר ומתארת שראת), ויצאו דפו, שולט דרך דפו דפסול לקרבו, דכתיב (שם יז): "שור או קשב או עד פי יול" שר, ויצאו דפו, ושנעבדה כן הוה עברה, שרבעו או שרביבו ושהתה את האדם על פי עד אחד או על פי עצמו, הנושא נשים בעברו כהן פסול שנשא ארשה וחתלה או זונה פסול לעבודה עד שיורו על דעת רבים והיה ממנה ואפילו עדיו לא נגרשה, מתיר לעבד, והמטאן למתים פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטאן

בשר עגל כפיקה, דהיינו ככדור, ויצאה מגודלו של ידו או של רגלו, עקבו יוצא לאחוריו, ששוקו עומד באמצע רגלו ונחצי רגלו בפנים ונחצי מאחור. פרוטו רובה, קלישה ונגלה כשל און, אצבעותיו מרובות זו על זו כדיו או כרגליו, או קלוטות מדבקות זו על זו עד הפרק האמצעי של אצבעות, כשר, ואם היו מרובות למעט מן הפרק וחתכה, והפריון שיהו מלקחו כשר.

היה בו יתרת אצבע יתרה וחתכה, היה בו שנה עצם פסול, ואלו וחתכה ותי מחסר אבר, ואם לאו שלא היה בו עצם כשר. יתר מדידתו וברגליו שיש ושם שבו, שני מום, שבגודל הם עשרים וארבע אצבעות, רבי יהודה מכשיר פיון שקל אבריו שוין, וחקמים פוסליו. השולט בשתי ידיו רבי מוסל דבקר חיטואי שאילנדא ליה כמיון, וחקמים מכשירים, דבקרין בריאיתא אהילנדא ליה בשמאל, הכושי והגיורו אים שקל איהו, והלכות לכן ביהמה, והתפת ארד ודק ואינו כולל קטל קומתו ונקרה חליתיו שמטות, ונקטט קומה והתירש והשוטה והשכור ששתה חלב הרבה או רב, ושולט נעיים שחורין פוסלים באדם ובצור בבמהה, רבן שמעון רבן גמליאל אמרו שוטה אן בבמהה אינה פסול, רבי אליעזר אמרו אן בעל דלדליון שחתיכות באדם שחיותן תליתות פהו פסולים באדם ושחיון בבמהה. ז) אלו כותבין באדם פוסליו (בהמה), אותו ואת בנו, ודבכהה קתיב (ויקרא כ. כ. ח): "אונת ואת בנו לא תשחטו כיום אחד", ובאדם אף ובנו עבדי עובד ביהד, ובאדם אהרן וכו', ושוקה, שולט בו אחת מסימני טרפות שאינה קרבה על גפי המפוזר ובאדם כשר דהיינו מום (המפוזר ומתארת שראת), ויצאו דפו, שולט דרך דפו דפסול לקרבו, דכתיב (שם יז): "שור או קשב או עד פי יול" שר, ויצאו דפו, ושנעבדה כן הוה עברה, שרבעו או שרביבו ושהתה את האדם על פי עד אחד או על פי עצמו, הנושא נשים בעברו כהן פסול שנשא ארשה וחתלה או זונה פסול לעבודה עד שיורו על דעת רבים והיה ממנה ואפילו עדיו לא נגרשה, מתיר לעבד, והמטאן למתים פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטאן

בשר עגל כפיקה, דהיינו ככדור, ויצאה מגודלו של ידו או של רגלו, עקבו יוצא לאחוריו, ששוקו עומד באמצע רגלו ונחצי רגלו בפנים ונחצי מאחור. פרוטו רובה, קלישה ונגלה כשל און, אצבעותיו מרובות זו על זו כדיו או כרגליו, או קלוטות מדבקות זו על זו עד הפרק האמצעי של אצבעות, כשר, ואם היו מרובות למעט מן הפרק וחתכה, והפריון שיהו מלקחו כשר.

היה בו יתרת אצבע יתרה וחתכה, היה בו שנה עצם פסול, ואלו וחתכה ותי מחסר אבר, ואם לאו שלא היה בו עצם כשר. יתר מדידתו וברגליו שיש ושם שבו, שני מום, שבגודל הם עשרים וארבע אצבעות, רבי יהודה מכשיר פיון שקל אבריו שוין, וחקמים פוסליו. השולט בשתי ידיו רבי מוסל דבקר חיטואי שאילנדא ליה כמיון, וחקמים מכשירים, דבקרין בריאיתא אהילנדא ליה בשמאל, הכושי והגיורו אים שקל איהו, והלכות לכן ביהמה, והתפת ארד ודק ואינו כולל קטל קומתו ונקרה חליתיו שמטות, ונקטט קומה והתירש והשוטה והשכור ששתה חלב הרבה או רב, ושולט נעיים שחורין פוסלים באדם ובצור בבמהה, רבן שמעון רבן גמליאל אמרו שוטה אן בבמהה אינה פסול, רבי אליעזר אמרו אן בעל דלדליון שחתיכות באדם שחיותן תליתות פהו פסולים באדם ושחיון בבמהה. ז) אלו כותבין באדם פוסליו (בהמה), אותו ואת בנו, ודבכהה קתיב (ויקרא כ. כ. ח): "אונת ואת בנו לא תשחטו כיום אחד", ובאדם אף ובנו עבדי עובד ביהד, ובאדם אהרן וכו', ושוקה, שולט בו אחת מסימני טרפות שאינה קרבה על גפי המפוזר ובאדם כשר דהיינו מום (המפוזר ומתארת שראת), ויצאו דפו, שולט דרך דפו דפסול לקרבו, דכתיב (שם יז): "שור או קשב או עד פי יול" שר, ויצאו דפו, ושנעבדה כן הוה עברה, שרבעו או שרביבו ושהתה את האדם על פי עד אחד או על פי עצמו, הנושא נשים בעברו כהן פסול שנשא ארשה וחתלה או זונה פסול לעבודה עד שיורו על דעת רבים והיה ממנה ואפילו עדיו לא נגרשה, מתיר לעבד, והמטאן למתים פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטאן

משניות מבוארות מסכת בכורות פרק ה

בשר עגל כפיקה, דהיינו ככדור, ויצאה מגודלו של ידו או של רגלו, עקבו יוצא לאחוריו, ששוקו עומד באמצע רגלו ונחצי רגלו בפנים ונחצי מאחור. פרוטו רובה, קלישה ונגלה כשל און, אצבעותיו מרובות זו על זו כדיו או כרגליו, או קלוטות מדבקות זו על זו עד הפרק האמצעי של אצבעות, כשר, ואם היו מרובות למעט מן הפרק וחתכה, והפריון שיהו מלקחו כשר.

היה בו יתרת אצבע יתרה וחתכה, היה בו שנה עצם פסול, ואלו וחתכה ותי מחסר אבר, ואם לאו שלא היה בו עצם כשר. יתר מדידתו וברגליו שיש ושם שבו, שני מום, שבגודל הם עשרים וארבע אצבעות, רבי יהודה מכשיר פיון שקל אבריו שוין, וחקמים פוסליו. השולט בשתי ידיו רבי מוסל דבקר חיטואי שאילנדא ליה כמיון, וחקמים מכשירים, דבקרין בריאיתא אהילנדא ליה בשמאל, הכושי והגיורו אים שקל איהו, והלכות לכן ביהמה, והתפת ארד ודק ואינו כולל קטל קומתו ונקרה חליתיו שמטות, ונקטט קומה והתירש והשוטה והשכור ששתה חלב הרבה או רב, ושולט נעיים שחורין פוסלים באדם ובצור בבמהה, רבן שמעון רבן גמליאל אמרו שוטה אן בבמהה אינה פסול, רבי אליעזר אמרו אן בעל דלדליון שחתיכות באדם שחיותן תליתות פהו פסולים באדם ושחיון בבמהה. ז) אלו כותבין באדם פוסליו (בהמה), אותו ואת בנו, ודבכהה קתיב (ויקרא כ. כ. ח): "אונת ואת בנו לא תשחטו כיום אחד", ובאדם אף ובנו עבדי עובד ביהד, ובאדם אהרן וכו', ושוקה, שולט בו אחת מסימני טרפות שאינה קרבה על גפי המפוזר ובאדם כשר דהיינו מום (המפוזר ומתארת שראת), ויצאו דפו, שולט דרך דפו דפסול לקרבו, דכתיב (שם יז): "שור או קשב או עד פי יול" שר, ויצאו דפו, ושנעבדה כן הוה עברה, שרבעו או שרביבו ושהתה את האדם על פי עד אחד או על פי עצמו, הנושא נשים בעברו כהן פסול שנשא ארשה וחתלה או זונה פסול לעבודה עד שיורו על דעת רבים והיה ממנה ואפילו עדיו לא נגרשה, מתיר לעבד, והמטאן למתים פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטאן

בשר עגל כפיקה, דהיינו ככדור, ויצאה מגודלו של ידו או של רגלו, עקבו יוצא לאחוריו, ששוקו עומד באמצע רגלו ונחצי רגלו בפנים ונחצי מאחור. פרוטו רובה, קלישה ונגלה כשל און, אצבעותיו מרובות זו על זו כדיו או כרגליו, או קלוטות מדבקות זו על זו עד הפרק האמצעי של אצבעות, כשר, ואם היו מרובות למעט מן הפרק וחתכה, והפריון שיהו מלקחו כשר.

היה בו יתרת אצבע יתרה וחתכה, היה בו שנה עצם פסול, ואלו וחתכה ותי מחסר אבר, ואם לאו שלא היה בו עצם כשר. יתר מדידתו וברגליו שיש ושם שבו, שני מום, שבגודל הם עשרים וארבע אצבעות, רבי יהודה מכשיר פיון שקל אבריו שוין, וחקמים פוסליו. השולט בשתי ידיו רבי מוסל דבקר חיטואי שאילנדא ליה כמיון, וחקמים מכשירים, דבקרין בריאיתא אהילנדא ליה בשמאל, הכושי והגיורו אים שקל איהו, והלכות לכן ביהמה, והתפת ארד ודק ואינו כולל קטל קומתו ונקרה חליתיו שמטות, ונקטט קומה והתירש והשוטה והשכור ששתה חלב הרבה או רב, ושולט נעיים שחורין פוסלים באדם ובצור בבמהה, רבן שמעון רבן גמליאל אמרו שוטה אן בבמהה אינה פסול, רבי אליעזר אמרו אן בעל דלדליון שחתיכות באדם שחיותן תליתות פהו פסולים באדם ושחיון בבמהה. ז) אלו כותבין באדם פוסליו (בהמה), אותו ואת בנו, ודבכהה קתיב (ויקרא כ. כ. ח): "אונת ואת בנו לא תשחטו כיום אחד", ובאדם אף ובנו עבדי עובד ביהד, ובאדם אהרן וכו', ושוקה, שולט בו אחת מסימני טרפות שאינה קרבה על גפי המפוזר ובאדם כשר דהיינו מום (המפוזר ומתארת שראת), ויצאו דפו, שולט דרך דפו דפסול לקרבו, דכתיב (שם יז): "שור או קשב או עד פי יול" שר, ויצאו דפו, ושנעבדה כן הוה עברה, שרבעו או שרביבו ושהתה את האדם על פי עד אחד או על פי עצמו, הנושא נשים בעברו כהן פסול שנשא ארשה וחתלה או זונה פסול לעבודה עד שיורו על דעת רבים והיה ממנה ואפילו עדיו לא נגרשה, מתיר לעבד, והמטאן למתים פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטאן